

9A:2

Fråga om fastighets behov av renvattenförsörjning kunde med större fördel tillgodoses genom en enskild vattenbrunn än genom den allmänna va-anläggningen.

K.W. ägde en fastighet i Röke, Hässleholms kommun. Fastigheten ligger inom verksamhetsområdet för Hässleholms kommuns allmänna va-anläggning. Fastigheten var bebyggd med ett tvåvåningshus; den första våningen användes som bilverkstad och den andra som bostad för familjen W. Under verkstaden fanns en källare med en borrhäls brunn.

Kommunen yrkade att K.W. måtte förpliktas att till kommunen utge anläggningsavgift för renvatten och spillvatten för fastigheten med 11 550 kr jämte ränta. Av beloppet avsåg 3 300 kr anläggningsavgift för renvatten och 8 250 kr anläggningsavgift för spillvatten.

K.W. medgav att avgiftsskyldighet förelåg för spillvatten men hävdade att fastighetens renvattenförsörjning kunde tillgodoses med större fördel genom fastighetens egen brunn.

K.W. anförde: Vattentillgången i brunnen är god. Eftersom mycket vatten användes, bl a till tryckspolning i en bilverkstad, kommer brunnen att användas i stor utsträckning även efter en eventuell anslutning till det kommunala nätet. Vattnet har alltid varit av god kvalitet. Det är inte någon fördel att ansluta till renvattennätet. Makarna W har åtta barn, varav sex minderåriga, att ta hand om. De har svårigheter att klara av att betala avgifterna och kostnaderna för installation av va.

Kommunen anförde: Under lång tid var det problem med vattnet i Röke. Vattnet hade nämligen för höga järn-, mangan- och nitrathalter. Även tillgången på vatten var dålig. Diverse skrivelser från föreningar och bybor sändes med anledning härav till kommunen. Slutligen beslöt kommunen att bygga ut ett va-nät i Röke. Kommunen var tvungen att bygga renvattenledningar ändå från Hörja, 7 km från Röke, där det fanns godtagbar vattentäkt. – På fastigheten finns visserligen en egen brunn och vattentillgången i den är tillräcklig. Vattnet i brunnen är emellertid inte godtagbart eftersom nitrathalten är för hög.

Kommunen gav in ett protokoll den 16 november 1982 över fysikalisk-kemisk och bakteriologisk undersökning av vattenprov taget den 19 oktober 1982 ur en tappkran på fastigheten. Undersökningen har ägt rum på Lantbrukskemiska stationen i Kristianstad. Av protokollet framgår bl a att vattnet vid undersökningstillfället ur bakteriologisk synpunkt var tjänligt såsom dricks- och hushållsvatten och att det vid kemisk undersökning konstaterades att nitrathalten var 57 mg/l. Undersökarna har i sitt utlåtande förklarat följande: Vattnets

färg var svag. Järn- och manganhalten var låg. Vattnets halt av organiska ämnen var låg. Vattnet var medelhårt. Fluoridhalten understeg för kariesförbyggande verkan gynnsamt värde. Nitrathalten var hög och på grund av denna bör vattnet inte ges till barn under ett års ålder. Vattnet torde vara något metallutlösande. I övrigt gav undersökningsresultatet ej anledning till anmärkning som dricks- eller hushållsvatten.

Va-nämnden yttrade:

Enligt 9 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar är ägare av fastighet belägen inom verksamhetsområdet för allmän va-anläggning skyldig att betala avgifter till huvudmannen för anläggningen – i detta fall kommunen – om fastigheten behöver anordningar för vattenförsörjning och avlopp och behovet därav inte kan med större fördel tillgodoses på annat sätt än genom anläggningen.

K.W. har medgett att avgiftsskyldighet föreligger för spillvattenavlopp. I målet är ostridigt att fastigheten behöver anordningar för renvatten medan tvist föreligger om på vilket sätt detta behov skall tillgodoses.

Vid bedömandet av en fråga av denna art gäller som allmän princip att bedömningen skall ske utifrån hur fastigheten på sikt kan komma att användas och med bortseende från fastighetsägarens särskilda uppfattning av fastighetens användning. Bedömningen skall alltså ske på objektiva grunder.

Av utredningen i målet framgår att samhället Röke är tätbebyggt och att nitrathalten i renvattnet från brunnen på fastigheten är tämligen hög.

Va-nämnden finner på grund av det anförda att K.W. inte visat att fastighetens behov av renvatten kan med större fördel tillgodoses genom brunnen på fastigheten än genom den allmänna anläggningen. Va-nämnden har därvid beaktat även att anläggningsavgiften för renvatten inte är större än 3 300 kr. K.W. är därför avgiftsskyldig också för renvatten.

Va-nämnden förpliktade K.W. att utge hela det fordrade beloppet jämte ränta.

Beslut: 1984-01-24, BVA 8

Mål nr: VA 42/82